

Anden søndag efter påske

Tid og sted: Højen og Ødsted kirker, d. 15. april 2018

Skriftlæsninger

Sl 23: Herren er min hyrde

Hebr 13,20-21: Måtte fredens Gud, der førte fårenes store hyrde, vor Herre Jesus, op fra de døde med en evig pagts blod, sætte jer i stand til alt godt

Joh 10,22-30: Mine får hører min røst

Salmevalg

721: Frydeligt med jubelkor

375: Alt står i Guds faderhånd

662: Hvad kan os komme til for nød

228: Du er, opstandne sejershelt

398: Dybe, stille, stærke, milde

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes

Så kom festen for genindvielsen af templet i Jerusalem; det var vinter, og Jesus gik rundt på tempelpladsen, i

Salomos Søjlegang. Da slog jøderne ring omkring ham og spurgte: ”Hvor længe vil du holde os hen? Hvis du er Kristus, så sig os det ligeud.” Jesus svarede dem: ”Jeg har sagt det til jer, og I tror det ikke. De gerninger, jeg gør i min faders navn, de vidner om mig. Men I tror ikke, fordi I ikke hører til mine får. Mine får hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig, og jeg giver dem evigt liv, og de skal aldrig i evighed gå fortabt, og ingen skal rive dem ud af min hånd. Det, min fader har givet mig, er større end alt andet, og ingen kan rive det ud af min faders hånd. Jeg og Faderen er ét.”

Prædiken

Hvad er det, der gør, at vi i Jesu stemme hører Guds tale til os? Hvad er det, der gør, at når Jesus taler, så er det ikke blot en stemme blandt mange, men det er den korsfæstede og opstandnes stemme; den levende Guds stemme? Hvad er det, der gør, at vi kalder Jesus for Kristus – den salvede frelser? Hvad er det, der gør, at vi i Jesu stemme hører hyrdens røst – og følger den frivilligt?

Det er ikke til at forklare.

”Hvis du er Kristus, så sig os det ligeud.” Det er jøderne, der spørger. Og i denne sammenhæng er jøderne lig med modstandere. De har omringet Jesus, som om de vil stene ham, og så afkræver de et svar: Er du Kristus! Men Jesus kan ikke svare ligeud på deres spørgsmål, for det er ikke en kendsgerning på samme måde, som at den, der kører over for rødt, bryder færdselsloven. Jesus fordømmer jødernes spørgsmål: ”Jeg har sagt det til jer, men I tror det ikke. I hører ikke til mine får, og derfor hører I heller ikke Gud tale, når jeg handler.”

Jeg er anfægtet af det svar; eller rettere: Jeg er anfægtet af de konsekvenser, sådan et svar indebærer. Jeg er anfægtet af, at nogen tilsyneladende får åbnet deres ører, mens andre forbliver døve. Hvorfor er der nogen, der hører Jesu røst, hører hyrden og følger ham, mens andre tilsyneladende er døve for den? Hvis det er Helligåndens kraft, der virker i den troende, så den troende i Jesus Kristus hører Guds stemme, hvorfor åbner den mægtige Helligånd da ikke hvert eneste menneskes ører?

Svaret har nok at gøre med, at tro handler om liv. Tro er ikke matematik. Guds stemme må vi først lære at kende, før vi kan følge den. Men da vil vi også følge den ganske frivilligt.

Hyrdens stemme er netop den tillidsfulde stemme, der kalder på os og hjælper med at finde vej, så fårene følger hyrden frivilligt. Hyrden er den, der går foran, som viser vej og følges med fårene.

Og fårene følger hyrden. De drives ikke af hyrden. Et får, der ikke følger hyrden, er ikke frit, det er faret vild. Det følger ikke hyrden, men det drives i stedet af fremmede magter i ødemarken, ulven, bjørnen eller løven. De jager dem bagfra. Hyrden går foran, han jager ikke, han følges. Og farer de vild, leder han efter dem. Han tvinger dem ikke.

Jeg har i noget tid været optaget af det her med, hvad det vil sige at følge nogen. På de sociale medier, Facebook, Instagram og Twitter kan man blive følgere. Det vil sige, at man følger med i de opslag en bestemt person lægger op på de sociale medier. I medieverdenen er man optaget af,

hvem der har mange følgere, fordi de personer får en stor opmærksomhed, og der er penge i opmærksomheden. Reklamepenge. Der følger også magt med opmærksomheden. Dem, der har mange følgere, har magt, fordi deres holdninger og meninger er overbevisende for følgerne, og på den måde har de mulighed for at øve stor indflydelse på deres følgere. Et stort antal følgere gør en person magtfuld.

Og vi kan stadig tale om følgere som får, som Jesus gør det i evangelielæsningen til i dag; men i dag har det fået en meget negativ klang. Som om følgerne ikke er ved deres fulde fem: ”De følger ham som blinde får.” Med sådan en talemåde kan vi nedgøre en gruppe mennesker og antyde, at de ikke formår at tænke selv. Sådanne grupper er farlige for demokratiet, siges det, fordi de ikke former deres egne holdninger ud fra et oplyst grundlag, men derimod blindt antager et andet menneskes holdninger, og det kan føre til fundamentalisme. Det går heldigvis sjældent så galt, og mon ikke de fleste følgere på de sociale medier har en nogenlunde fornuftig tilgang til det, de læser.

Men det er noget ganske andet at følge nogen på de sociale medier og at følge fårenes store hyrde, Jesus Kristus.

På de sociale medier er man optaget af, hvad man kan få ud af det, hvordan det, man dér er optaget af, kan bidrage positivt til ens liv og måske endda ens succes. Der er man følger, hvis det er belejligt. Det er en let beslutning, der skal blot et tryk på en knap til, og så kommer al indholdet direkte hen til en selv. Der skal ikke nogen egentlig fysisk bevægelse til. Det er en let og helt belejlig beslutning.

At følge Jesus sker derimod ud af en indre nødvendighed. Det er hverken belejligt eller let. Det sker ud af den indre nødvendig, vi mærker, når livet byder os det. De følgere, Jesus samlede omkring sig, forlod alt for at følge ham. De vidste ikke, at Jesus var Guds søn; de kunne knap sætte ord på, hvem Jesus var. Selv da Peter bekendte over for Jesus: Du er Kristus, den salvede frelser, da forstod Peter ikke, hvad det ville sige.

Men de forlod alligevel alt, hvad de havde, og fulgte Jesus, fordi de ikke kunne lade være. Hvis deres tro havde været

matematik, var de blevet hjemme, for de forstod ikke, hvad de var en del af; de forstod måske ikke en gang, hvilken indre nødvendighed eller trang, der drev dem til at følge Jesus. Men de hørte hans røst og de fulgte ham.

Og her klinger Salme 23 så smukt med: Herren er min hyrde, jeg lider ingen nød, og selvom jeg går i dødsskyggens dal frygter jeg intet ondt, for du er med mig. Jesus er den, der gør Salme 23 til virkelighed; fordi vi hører Jesu røst kan vi synge med på Salme 23...

Men hvorfor er det så, at vi ikke alle – til hver en tid – hører den røst? Hvorfor er vi døve, når Jesus taler? Hvorfor mærker vi ikke altid den indre nødvendighed til at følge Jesus?

Jeg tror, det er fordi, vi gerne selv vil finde vej. Eller måske fordi, vi gerne vil have en GPS frem for en hyrdestemme: vi vil gerne have håndfaste svar og klare anvisninger. Vi tror, vi kan finde den rigtige vej for os selv ved at studere og regne ud. Og så vil vi gerne tage æren selv.

Men at følge Jesus handler ikke om at finde den rette vej. At følge Jesus vil egentlig sige at vide sig fundet. Anden

påskedag hørte vi ved gudstjenesten en fortælling om et vildfarent får. Det var Maria Magdalene ved graven. Hun var faret vild, fordi hun ikke kunne finde sin hyrde, Jesus, for han var død, og nu var hans legeme også forsvundet fra graven. Hun var ulykkelig og anede ikke, hvor hun skulle gå hen. Men da hun hørte hyrdens røst sige hendes navn, Maria, vidste hun, at hun var fundet. Og nu gav den korsfæstede og opstandne frelser hende en vej, hun kunne gå: tilbage til disciplene. Og på vejen sang hun måske: Selv om jeg går i dødsskyggens dal, frygter jeg intet ondt, for du er hos mig, din stok og din stav er min trøst...

At følge Jesus handler ikke om at finde den rette vej. Tro er ikke matematik, for tro handler om liv, og derfor er der heller ikke nogen bestemt vej, vi kan gå, hvis vi vil finde meningen med livet, eller hvis vi vil bevise over for Gud, at vi tror. Nej, at følge Jesus vil egentlig sige at vide sig fundet. Derfor kan vi også følge Jesus herind i kirken, når vi lader os bevæge af ordene og af det forbløffende evangelium, at vi er fundet, da vil vi måske høre Jesu røst, og måske vil vi i Jesu røst genkende Guds stemme, der

taler om kærlighed og tilgivelse. Måske bliver vi berørt af Guds kraft, når vi knæler ved alteret, og Gud er med. Vi har fulgt Jesus Kristus ind i kirken, men kun for at få at vide, at vi er fundet af den korsfæstede og opstandne frelser, fårenes store hyrde, som det hedder i Hebræerbrevet.

Det er ikke til at forklare, hvorfor vi i Jesu stemme hører Gud tale til os, hvorfor Jesu stemme ikke blot er en blandt mange stemmer, men det er den korsfæstede og opstandnes stemme, den levende Guds stemme, hvorfor vi i Jesu stemme hører hyrdens røst. Det er ikke til at forklare. Men vi kan følge Jesus ind i kirken, og måske mærker vi her, at vi er fundet: Godhed og troskab følger mig, så længe jeg lever, og jeg skal bo i Herrens hus alle mine dage.